RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 93.573 van 27 februari 2001
in de zaak A. 78.155/XIV-835.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GROUWELS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Lacomblélaan 59-61, bus 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Sri Lankaanse nationaliteit, op 6 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 23 december 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HOUBEN die, loco Advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETENENDFIELD ;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Sri Lankaanse nationaliteit, vraagt op 24 maart 1992 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 25 augustus 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

> "Betrokkene zou in 1980, op tienjarige leeftijd, van Batticaloa naar een oom in Colombo verhuisd zijn vanwege conflicten tussen de 'Tamil Tigers' en het leger te Batticaloa. In 1987 zou hij een dag zijn vastgehouden en ondervraagd te Batticaloa. Zes maand later zou hij opnieuw een dag zijn opgepakt en ondervraagd. Ook in Colombo zou hij regelmatig zijn opgepakt voor identiteitscontrole. In april

1991 zou zijn broer zijn omgekomen bij een bombardement vlakbij een kamp van de 'Liberation Tigers of Tamil Eelam' (L.T.T.E.). Vijf dagen later werd hijzelf thuis gearresteerd en twaalf dagen zwaar ondervraagd. Intussen was er ook druk van de 'L.T.T.E.' om lid te worden. In mei 1991 werd hij voor twee dagen opgepakt in Colombo na een politieraid, en in december 1991 werd hij in Batticaloa voor tien à elf dagen gearresteerd omdat men het verdacht vond dat hij uit Colombo kwam. Op 3 januari 1992 werd hij in Colombo opnieuw gearresteerd en negen dagen vastgehouden in het politiekantoor van 'Colombo FORT'. Hij kwam voor een rechtbank en werd daarop vrijgelaten. Op 21 februari 1992 moest hij opnieuw voor de rechter verschijnen, te 'Colombo FORT 11', en bij deze rechtszitting werd hij vrijgesproken. Betrokkene verliet Sri Lanka op 18 maart 1992 per vliegtuig naar Italië via Bangkok, en reisde vanuit Italië per auto door naar België, waar hij aankwam op 24 maart 1992 en er diezelfde dag asiel aanvroeg. Hij reisde met een vals Sri Lankees paspoort met zijn eigen identiteitsgegevens, dat hem na zijn aankomst in België werd afgenomen door zijn agent.

De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende versies van zijn vervolgingsverhaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken, n.a.v. zijn dringend verzoek tot heronderzoek en bij zijn twee interviews ten gronde.

Zo spreekt hij zich tegen m.b.t. het aantal arrestaties (twee; drie; of zesmaal gearresteerd), m.b.t. de duur van zijn aanhouding in april 1991 na de dood van zijn broer (gearresteerd voor twee dagen of gearresteerd voor twaalf dagen), m.b.t. het aantal keren dat hij in Colombo werd gearresteerd (éénmaal of tweemaal), m.b.t. de wijze waarop hij vrijkwam na zijn arrestatie in Colombo van januari 1992 (na betaling van een geldsom of na verschijning voor een rechtbank, zonder vermelding van enige geldsom), m.b.t. de duur van zijn arrestatie in Colombo van januari 1992 (één week of negen dagen), m.b.t. de plaats waar hij werd vastgehouden bij deze arrestatie (te KALAMPUR versus in het politiekantoor van Colombo FORT) en m.b.t. de identiteitsdocumenten waarmee hij het land verliet (legale uitreis op eventueel een vals visum na versus vertrek met een vals paspoort). Bij zijn eerste versie, voor de Dienst Vreemdelingenzaken, haalt hij nergens aan dat zijn broer zou zijn gedood in april 1991, noch dat hij daarop zou zijn gearresteerd, ondanks specifieke vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent. Hij vermeldt er evenmin enige

rechtszaak tegen hem, hoewel daar eveneens via specifieke vragen werd naar gepeild.

Ook staan bepaalde documenten die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, haaks op zijn eigen verklaringen : zo zegt een brief van het 'Institut of Spiritual Formation of Asia' (I.S.F.A.) dat hij tot in Colombo zou zijn achternagezeten door terroristen, die hem niet met rust lieten tot hij Sri Lanka uiteindelijk ontvluchtte, terwijl hijzelf beweert dat zijn besluit om te vluchten was ingegeven door zijn vrees om opnieuw te worden gearresteerd door de autoriteiten.

Ook al legt hij een aantal aanbevelingsbrieven voor van christelijke organisaties, zoals de Periya Anthoneyer Church, die bv. stellen dat hij 'actively participated in all the religious, social and cultural life...', terwijl hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelt hindoe te zijn. Dit tast de geloofwaardigheid van deze documenten aan.

Verder brengt betrokkene een document naar voor betreffende de oproepingsdatum voor de rechtbank. Betrokkene verklaarde hierover zelf dat hij op 21 februari 1992 vrijgesproken werd wat erop duidt dat hem geen oneerlijk of partijdig proces te beurt viel. De twee schriftelijke verklaringen opgesteld door een 'officer incharge' hebben geen bewijskracht. Het betreft verklaringen opgesteld op gewoon briefpapier. Verder dient opgemerkt te worden dat de stempel 'officer incharge' een orthografische fout bevat.

Verder is het merkwaardig dat betrokkene verklaart na vrijspraak door de rechter het land te hebben verlaten met een vals paspoort, terwijl hij probleemloos een eigen paspoort had kunnen aanvragen. Als, zoals hij beweert, de beslissing om met een vals paspoort te reizen was ingegeven uit angst om opnieuw te worden gearresteerd, dan is het evenzeer bevreemdend dat hij in dit valse paspoort zijn eigen, echte identiteit liet aanbrengen in plaats van een andere naam te gebruiken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het dossier onvoldoende elementen bevat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A. lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.".

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 10 september 1996 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 23 december 1997 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

> "Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij in 1980 op tienjarige leeftijd, van Batticaloa bij een oom in Colombo ging wonen omwille van conflicten tussen 'Tamil Tigers' en het leger in Batticaloa; dat hij in 1987 bij een bezoek in Batticaloa gedurende een dag werd gearresteerd en ondervraagd hetgeen zich herhaalde enkele maanden later; dat hij ook in Colombo regelmatig werd opgepakt bij identiteitscontroles; dat in april 1991 zijn broer in een bombardement de dood vond; dat enkele dagen later hij gearresteerd werd en ondervraagd; dat er op hem druk werd uitgeoefend om de rangen te vervoegen van de 'Liberation Tigers of Tamil Eelam' (L.T.T.E.); dat hij in mei 1991 in Colombo bij een politiecontrole enkele dagen werd opgepakt; dat hij in december 1991 in Batticaloa voor een tiental dagen gearresteerd werd; dat begin januari 1992 hij in Colombo werd aangehouden en gedurende meer dan een week vastgehouden; dat hij voor een rechter verscheen die hem vrijliet; dat hij op 21 februari 1992 voor een rechtbank kwam die hem vrijsprak; dat hij op 18 maart 1992 zijn land verliet aan boord van een vliegtuig met bestemming Italië; dat hij over de weg naar België kwam waar hij op 24 maart 1992 asiel aanvroeg;
>
> Overwegende dat in hoofde van appellant een binnenlands vluchtalternatief aanwezig is;
>
> Dat appellant ter zitting op uitdrukkelijke vraag van de Commissie stelt in Colombo niet door de 'Liberation Tigers of Tamil Eelam' te zijn lastiggevallen;
>
> Dat appellant ook vanwege de Singalese autoriteiten geen gegronde vrees voor vervolging kan hebben gelet op zijn vrijspraak op 21 februari 1992;
>
> Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen.".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, laat gelden dat de bestreden beslissing bijzonder kort en onvolledig met redenen omkleed is, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet motiveert op grond van welke gegevens en elementen kan besloten worden tot een binnenlands vluchtalternatief en bovendien nalaat te antwoorden op de middelen die hij terzake in zijn beroepschrift heeft opgeworpen, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vaststelt dat hij ter zitting op een uitdrukkelijke vraag antwoordde dat hij in Colombo niet door de L.T.T.E. is lastig gevallen en dat hij ook vanwege de Singalese autoriteiten geen gegronde vrees voor vervolging kan hebben terwijl hij in zijn verzoekschrift duidelijk heeft aangetoond dat zijn vrijspraak niet bewijst dat hij een eerlijk en onpartijdig proces heeft gekregen en dat hij ook na zijn vrijlating niet van zijn problemen verlost was;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de overwegingen in de aangevochten beslissing aanduiden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van oordeel was dat een binnenlands vluchtalternatief wel degelijk voorhanden was, dat de commissie erop wijst dat verzoeker ter zitting verklaarde dat hij in Colombo niet lastig werd gevallen;

2.1.3. Overwegende dat, naar eigen zeggen, verzoeker zijn land was ontvlucht omdat hij er zich zoals zovele andere jonge Tamils tussen twee vuren bevond, enerzijds, eisten de L.T.T.E. zijn medewerking, anderzijds, werd hij door de overheid van

banden met de L.T.T.E. verdacht; dat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk heeft aangegeven waarop haar oordeel nopens het voorhanden zijn van een binnenlands vluchtalternatief is gesteund, met name, enerzijds, op de verklaring van betrokkene ter zitting dat hij in Colombo niet door de L.T.T.E. werd lastig gevallen en, anderzijds, op zijn vrijspraak van 21 februari 1992, waaruit kan worden afgeleid dat hij vanwege de autoriteiten niets te vrezen heeft; dat in het beroepschrift verzoeker beweerde door de vrijspraak niet van zijn problemen te zijn verlost omdat "de L.T.T.E. druk op hem bleef uitoefenen om lid te worden en hij, anderzijds, nog steeds op eender welk ogenblik kon opgeroepen worden door de politie" (zie p. 5 nr. 7); dat van enige druk vanwege de L.T.T.E. in Colombo, zoals ter zitting toegegeven, geen sprake was; dat wat de mogelijkheid van een nieuwe oproeping betreft, verzoeker zich beperkte tot het opperen van een loutere veronderstelling, die niet in het minst werd gestaafd; dat aanwijzingen voor een nieuw onderzoek niet werden aangebracht; dat in fine van zijn beroepsakte verzoeker stelde dat er voor hem geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden was, aangezien dit "enkel het geval is indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op een alternatieve bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is" (zie p. 8); dat op deze argumentatie werd geantwoord toen de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verwees naar verzoekers verklaring ter zitting; dat, aangezien de L.T.T.E. in Colombo geen druk op hem uitoefende, hij aldaar geen nood aan bescherming tegen deze organisatie had; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, gelet op de door hem naar voor gebrachte gegevens en op de actualiteitsgegevens niet in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen dat hij geen vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 is, dat er immers unaniem wordt erkend dat de mensenrechtensituatie in Sri Lanka erbarmelijk is en dat vooral de Tamil-gemeenschap er aan zeer hevige vervolging staat blootgesteld;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel beperkt is tot een betwisting van de beoordeling van de feitelijke toedracht van de zaak door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

2.2.3. Overwegende dat het in beginsel de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen toekomt in laatste aanleg te oordelen of de vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging kan hebben; dat haar appreciatie dienaangaande door de Raad van State slechts als onrechtmatig kan worden aangemerkt indien de concrete gegevens van de zaak doen blijken dat die appreciatie in strijd met wat in de beslissing wordt aangevoerd kennelijk onredelijk is, met andere woorden dat het gaat om een appreciatie waarvan het niet denkbaar is dat enig in redelijkheid beslissend orgaan ze zou kunnen uitbrengen; dat verzoeker op verdenking van banden met de L.T.T.E. voor de rechter diende te verschijnen, maar op 21 februari 1998 voor de hem ten laste gelegde feiten werd vrijgesproken; dat in het licht van deze vrijspraak alleen al bezwaarlijk staande kan worden gehouden dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kennelijk onredelijk is geweest wanneer ze oordeelde dat verzoekers vrees om door de autoriteiten van zijn land

omwille van mogelijke betrokkenheid bij de L.T.T.E. te worden vervolgd niet gegrond was; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel, afgeleid uit de miskenning van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens, betoogt dat de uitzetting van een vreemdeling de verantwoordelijkheid van de uitzettende Staat met zich kan meebrengen als er ernstige en gegronde redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene in zijn land van herkomst zal blootgesteld worden aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugkeer naar het land van herkomst inhoudt;

3.3.3. Overwegende dat de schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens niet dienstig wordt aangevoerd tot vernietiging van een beslissing, waarbij zonder een gedwongen terugkeer of een terugleiding naar het land van herkomst voorop te stellen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van een vreemdeling uitspraak wordt gedaan; dat het derde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduidend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**